

Publicerad 2008-06-19 10:57 av Sladjana Zubcevic

Hon dog med hans namn på sina läppar

När hon mådde dåligt skrev hon till honom.

För att få några ord från honom, för att veta att hon inte var glömd.

Han skrev mer sällan tillbaka.

Till sist slutade även hon skriva till honom.

Hon trodde att han inte längre behövde henne.

Tystnaden blev för svår för henne.

Hemma grät hon tyst i en kudde.

Hon hoppades hela tiden att han ska öppna sig.

Hon ville bara höra några varma ord, inget mer.

I sin ensamhet på kvällarna bad hon Gud befria henne från allt - Att han skulle hämta henne.

En dag lyssnade Gud på henne.

Han uppfyllde hennes bön.

Hennes hjärta orkade inte mer. Väntan blev för svår och tung att bära.

Hon dog med hans namn på sina läppar.

Hon hade sagt att hon skulle älska honom till hennes sista andetag. Hon ljög inte.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sladjana Zubcevic med Poeter.se id #22809 innehar upphovsrätten